

Budapest

Röck Szilárd-uteza 27.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel 24 korona.
Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a *Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál* 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« ezimű jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314.900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: *benedekfalvi Dr. Luby Gyula* m. á. v. titkár és ügyész.
Igazgatók: *Kubik Béla* orsz. képviselő, *Dr. Békéssy Ferencz* m. á. v. ügyész
Ilkey László székesfevárosi hiv. főnök, *Dr. Bankos Károly* m. á. v. f.,
Nagy Józsa m. á. v. titkár, *Horváth István* mozdonyfőszereplő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

Az **A)** csoportbeli tagok, kik az első évben havi 2 koronát, azon túl pedig havi 5 koronát fizetnek, ezen csekély díjért a következő kedvezményekben részesülnek:

A tagsági jogosultság első évében:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.
b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpóttatik.

A második évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.
b) Ha a tag elhal, az általa a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálozási segély fizetetik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálozási segély fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.
b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálozási segély adatik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 2000 korona halálozási segély fizetetik ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetetik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A **B)** csoportba belépők, tehát azok, kik az első évben 2 koronát, a következő években pedig 2 korona 50 fillért fizetnek havonta, a fent elsorolt összes kedvezményeknek felét kapják.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vételik

Mindezekon felül úgy az **A)**, mint a **B)** csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviselőben részesülnek.

A »Kitartás« ezimű hetenkint megjelenő lapot díjtalanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

EGYESÜLETI ÜGYEK.

Alapszabályaink. Még mindig fordulnak elő szörványosan esetek, hogy alapszabályaink némely pontja a tagok által tévesen magyaráztatik. Tartozó kötelességünknek ismerjük a tagokat az ilyen esetekre figyelmeztetni, hogy a jövőre nézve minden téves magyarázatnak, minden téves felfogásnak lehetőleg elejét vegyük, de egyúttal az ilyenekkel járó kellemetlenségektől megóvjuk úgy magunkat, mint tagtársainkat.

A leggyakrabban magyarázzák félre tagjaink a baleset ellen való biztosításnak mibenlétét. Ezzel a kérdéssel lapunk folyó évi 3. számában már bővebben foglalkoztunk és kifejtettük ott, hogy milyen alapon történik a biztosítás és milyen körülmények között nyújtatik kártérítés. Itt csak egyet óhajtunk még megjegyezni, a balesetek bejelentésének kérdését. Akár állandó jellegű az a baleset, akár mulékony természetű, vagyis, akár jár utána baleseti kártalanítás, akár nem jár, a balesetet mégis azonnal be kell jelenteni, mert csak az olyan baleset számíthat egyáltalán tárgyalásra, amely be lett azonnal jelentve és mert, előre sohasem tudhatja az ember, hogy mik lesznek annak a balesetnek következményei. Jobb megérthetőség végett egy konkrét példát hozunk fel. Egyik tagtársunk megsértette az ujját, de látszólag olyan jelentéktelenül, hogy azt maga a kezelő orvos is csupán mulékony természetű balesetnek gondolta és a sérült hozzánk be sem jelentette, tudva azt, hogy az ilyenért kártérítés nem jár. Ámde az ujj sérülése sehogysem akart begyógyulni, a seb elmérgesedett, később üszkösödni kezdett és hogy a kéz is el ne vesszen, az ujjat le kellett vágni. Mi már csak akkor tudtuk meg a dolgot, amikor mindezek megtörténtek ámde akkorra már elmúlt volt az a határidő, amely a balesetek bejelentésére meg van szabva és a biztosító-társaság kereken megtagadta az elkészve bejelentett balesetnek tárgyalását és kártalanítását. Azért kell tehát minden balesetet bejelenteni, legyen az kicsi vagy nagy, mert a legkisebből sem tudhatja az ember előre, hogy mi lesz a vége; nem pedig azért, hogy egyik-másik tag azt higgye, hogy amit egyszer bejelent, azért okvetlenül jár ki neki kártérítés.

A másik pont, amit nem magyaráznak helyesen, az, hogy a betegsegély csak a négy heti folytonos betegség után folyósítható. Pedig az alapszabály eléggé világosan beszél: »aki négy héten tul beteg, hetenkint — 6 héten át — 10 korona betegsegélyre tarthat igényt«. Mégis akadt egy tag, aki már a négy héten innen való betegség után is betegsegélyt követelt. Ez a pont az alapszabályokban nem arra készült, hogy valaki négy heti szobaőrzés révén

ügyszólván a tagtársai filléreín tartassa el magát. Ennél egyszerűbb és könnyebb mellékkeresetre a mesék világában sem lehetne szert tenni és mi nagyot vétkeznénk az egyesület közössége, a tagok anyagi érdekei ellen, ha az ilyen segélyezéssel előmozdítanánk egyesek visszaéléseit a közösség rovására. A betegsegély csakis azon tagok javára lett az alapszabályokban felvéve, akik igazán, komolyan betegek, hosszabb időn át munka-, szolgálat- és keresetképtelenek, tehát a támogatásra okvetlenül reászorultak és reászolgáltak. Épp azért betegsegély nem is folyósítható csak olyan tagnak, aki négy héten tul beteg és orvosi bizonyítvánnyal igazolja, hogy az egész idő alatt ágyban fekvő, teljesen munka- és keresetképtelen volt. A biztosítás komolysága mellett azt sem lehet félreérteni, hogy a segélyezési jogosultság, mint az alapszabály is mondja, csak a negyedik héten tul kezdődik és a tizedik hétig tart. Aki tehát beteg lesz és egyfolytában öt hétig tart a betegsége, az nem öt heti, hanem csak egy heti betegsegélyt követelhet, mert a segélyre való jogosultsága csupán a négy hét után kezdődött. De aki például kilencz hétig beteg, az már öt heti betegsegélyt kap, mert az alapszabály öt ennyire jogosítja fel, amennyiben a négy héten tul öt héten át volt még beteg.

Az orvosi jelentések. Az egyesület vezetősége ismételten emlékeztetébe hozza a tagoknak, hogy minden fillérről, amelyet bármilyen célra kiad, pontosan beszámolni tartozik úgy a felügyelő-bizottságnak, mint az igazgatóságnak, illetve a hatóság illetékes közegeinek. Ezen beszámolás nem lehet szóbeli, ahhoz írásbeli bizonyítékok, nyugták, elismervények, bizonylatok stb. kellenek, mert hiszen ez a dolog természetében rejlik. Még azzal sincs azonban rendben a dolog, ha meg vannak minden egyes kiadási tételhez az írásbeli bizonyítékok, mert a felügyelet és ellenőrzés arra is kiterjed, hogy jogosan történt-e ez a kiadás, és ha igen, milyen alapon?

A legfontosabb kiadási tételeket képezik a baleseti és a halálozási segélyek. Sem az egyik, sem a másik nem folyósítható anélkül, hogy kétségtelenül, hitelesen megállapítva ne legyen, miben állott a baleset vagy miben a betegség, mik lettek előbbinek a következményei, és milyen természetű, milyen tartamu volt az utóbbi. Ezeknek a leghitelesebb bizonyítéka pedig nem lehet más, mint az orvosi bizonyítvány és ezenkívül ott, ahol lehetséges, a bizalmi férfiak igazolása. Mi a legritkább esetekben látjuk a sérülteket vagy a betegeket, de meg nem is vagyunk orvosok, hogy a betegség mibenlétét annak rendje és módja szerint megítélhes-

sük. Meg kell tehát biznunk abban, amit a kezelő orvos a bizonyítványban mond és csak annak alapján folyósíthatjuk vagy utalványozhatjuk a segélyt. Ezért kell nekünk okvetlenül minden ilyen esetben az orvosi bizonyítvány.

Hanem a hibák legnagyobb része ép itt történik, ezeknek a kiállítása körül. Mi az egyes tagoknak a kezelő orvosait nem ismerjük, azokkal így általánosságban nem érintkezhetünk. A tagok figyelmét kell tehát felhívni, hogy a saját maguk érdekében is segítségünkre legyenek az itt tapasztalt visszas állapottok megszüntetésében. Ugyanis roppant sok munkát, költséget okoz az egyesületnek, de még több kellemetlenséget nekünk és a segélyre igényt tartó tagoknak azon körülmény, hogy az orvosi bizonyítványok a legtöbb esetben hiányosan vannak kiállítva. Némelyik annyira felületes, hogy még azt sem tudjuk meg belőle, vajjon hát beteg volt-e az a tag tulajdonképpen vagy sem, míg mások mindenről beszélnek, csak arról nem, amit nekünk tudnunk kellene. Felkérjük ennél fogva tagjainkat, hogy ha netalán abba a sajnos helyzetbe jutnak, hogy akár baleset, akár betegség révén orvosi gyógykezelést kellene igénybe venniök, a hozzánk beküldendő orvosi bizonyítvány kiállítására nézve következőkre figyelmeztessék kezelő orvosukat:

Balesetekenél nemcsak annak a pontos meghatározása szükséges, hogy milyen természetű a sérülés, hanem azt is a lehető legnagyobb pontossággal kell megmondani, hogy mennyiben korlátozza az jelenleg a munka- és keresetképességet, mennyi ideig fogja azt előreláthatólag korlátozni, és *marad-e*

a sérülés nyomán bármi néven nevezendő testi fogyatkozás, rokkantság, mely az egész életre kihat?

Betegsége esetén, amelyek nem balesetből származnak, nem elég azt mondani — ami nagyon gyakori eset — hogy: »Bizonyítom, miszerint X. Y. általam gyógykezeltetett«. Ebből mi nem tudunk semmit. Az orvosi bizonyítványban ki kell tüntetnie annak, hogy a tag mely naptól mely napig volt beteg, mi volt az ő tulajdonképeni betegsége és hogy ez a betegség őt mennyi ideig tartotta ágyban, illetve fosztotta meg teljesen a munka- és keresetképességétől. Követelnünk kell azt már csak azért is, mert ellenkező esetben tág tere nyílnék mindenféle visszaélésnek; aminthogy az erre irányuló egyes kísérleteket sajnosan kellett tapasztalnunk.

A hiányos orvosi bizonyítvány alapján nekünk segélyeket folyósítanunk nem szabad, mert felelünk minden krajczárért. Kénytelenek vagyunk tehát vagy visszaküldeni egy ilyen bizonyítványt, vagy egy új és jobb bizonyítványt beküldését szorgalmazni. Ez pedig arra vezet, hogy a tag segélyezésének ügye indokolatlan halasztást szenved, az orvos pedig képzelt zaklatást lát a dologban, és a legrosszabb esetben az egyesületet szidja ott, ahol ő maga volt a hibás. Hát az ilyenek megtörténte nincs szükségünk sem nekünk, sem a tagoknak, sem az orvosoknak, mert ahogy tudjuk, hogy legjobb lelkiismeretünk szerint járunk mi el a magunk részéről, azonképpen feltételezzük az orvos urakról, hogy a bizonyítványok kiállítása körül ők a maguk részéről a legnagyobb jóhiszeműséggel járnak el mindig.

Felkérjük ennél fogva tagjainkat még arra is, hogy akinek segélyezés szempontjából orvosi bizonyítványra leend szüksége, az kezelő orvosának mutassa meg előbb ezen czikkünket szives elolvasás végett. Sok kellemetlenségtől fogjuk így egymást megóvni.

Segélyezések kimutatása.

Halálségély.

52. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 3300 korona.
Ujabb segély. 720. sz. Poándl Györgyné, magánzó, Budapest 250 »

Balesetsegély.

52. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 6426 korona 66 fillér.

Ujabb segélyek.

3246. Fülöp Béla, lakatos, Budapest 1000 kor.
 3740. Tarr József, gépész-kovács, Birkis 40 »

Betegsegély.

Lapunk f. évi 3. számában kimutatott összeg 1710 korona.

Ujabb segélyek.

383. Pocsay Gábor, pályőr, Czigányi 20 korona.
 2507. Krichenbaum János, földbirtokos, Nagy-Maros 60 »
 2411. Kuchár Zsigmond, mozdonyvezető, Budapest 40 »
 1809. Klész Márton, pinczér, Budapest 60 »
 1238. Stark Illés, vonatvezető, Sziszek 60 »
 393. Zsámborszky András, munkás, Kassa 30 »
 156. Mészáros Pál, segédőr, Kecskemét 20 »

Kedvezmények.

Az ember, ha áldozatot hoz, ezt azért teszi, hogy vagy jótékonyt gyakoroljon másokkal szemben, vagy azért, hogy ennek hasznát lássa a maga számára. Előbbi esetben meg van nyugtatva, ha lelkiismeretének számolt be egy jótékony cselekedetről, az utóbbi esetben azonban tudni akarja, hogy miért, minek hozta az áldozatot. Ehhez képest mérlegeli egyik oldalról ennek az áldozatnak nagyságát, a másik oldalról pedig azon hasznat és előnyöket, melyek viszontszolgálmány fejében neki osztályrészül jutnak. Azután összehasonlításokat tesz, hogy arányban van-e ez a kettő egymással, és hogy érdemesek-e a kínálkozó előnyök az érettük hozott áldozatra, vagy sem.

De még ezzel sem elégszik meg. Tovább kutat, tovább keres, hogy a maga javára való dolgok között a legjobbat, a legkedvezőbbet megtalálja, s ennél fogva összehasonlításokat tesz, hogy hol, miben előnyösebb esetleg a máshol nyújtott kedvezmény. Mert neki joga van ahhoz, hogy ott keresse, ott szerezze azt meg magának, ahol legjobbnak látja, legelőnyösebbnek véli.

Igy teszünk mi magunk is, és így tesznek a mi tagjaink bizonyára egytől-egyig. És mert így teszünk, helyén való, hogy egy kissé megállapodjunk a magunk intézményénél, hogy jobban szemügyre vegyük, vajjon mi az, amit mi itten az általunk hozott áldozatok ellenértéke fejében az egyesülettől, a tagok közöségétől kapunk? Kevesebbet vagy többet nyújtanak-e más egyesületek, más intézetek, mint ez a mienk és ha van különbség, miben áll az, kinek javára szolgálnak az előnyök, és kinek kárára a hátrányok?

Amint egyesületünk szervezését látjuk, rögtön szembeötlik, hogy az egészen más jellegű valami, mint a többi biztosító-intézetek; mert sokkal kiterjedtebb mérvben karolja fel a biztosítás kérdését, mint azok bármelyike, és mégis annyira kedvező feltételek mellett, amelyeket bárhol másutt hiába keresnénk. Az egyik biztosító intézmény kizárólag csak halál esetére, vagy bizonyos kor elérése esetére biztosít. De ezekért annyit fizettet, hogy a mi tagsági díjaink szinte elenyésznek már így is mellette.

A másik nem biztosít csak baleset ellen, és szigorúan körvonalozott esetekre. Így külön veszi azt, ha a biztosítás halálesetre szól, külön, ha testi rokkantság esetére, és külön végül, ha csak mulékony természetű balesetre

nézve köttetett. Azért veszi külön mindezeket, hogy mindegyik esély után külön-külön tagsági díjat számíthasson. Sőt akad olyan is, a melyik csupán arra az esetre fizet kárpótlást, ha a baleset-okozta sérülés szolgálat közben történt.

Akad azután, amelyik tűz ellen, jégkár és fagyok ellen biztosít, sőt ujabban már az ablaküvegek eltörése ellen is. De ezek a biztosítások mind egyoldalúak, és ha meg is történik, hogy egyik-másik intézet a biztosításnak több nemével foglalkozik, ennek a biztosító vagy biztosított magánfél csak annyi hasznát látja, hogy nem egy, de többféle díjat fizet ugyanazon intézetnek, aszerint, amennyi felé magát biztosította,

Mindezekkel szemben mi határozottan kivételt képezünk. A mi egyesületünk egy olyan intézmény, amely számol az ember életében előfordulható minden nagy csapással; mert megalakításának alapeszméje az volt, hogy mindenütt ott legyen segítségére tagjainak, ahol a sors a legkeményebb csapásokat szokta mérni az emberre. Nem egyoldalú tehát, és nem csupán egyfelől védelmezi a maga tagját. Megvédelmezi, ha a halál angyala köszönt be a család hajlékába és magával szölitja a szülők bármelyikét; mert egyformán nagy a vesztesége a családnak, özvegynek és gyermekeknek egyaránt, ha akár az apa, akár az anya hagyta itt őket árván, és egyformán fér reá a segítő kéz. Megvédelmezi, ha a szerencsétlenség vészes fuvallata rohan át a gyöngye emberi testen, és azzal, hogy nyomorékká tette azt, kiveri a kenyérkereső szerszámot az ember kezeiből, koplásra, sanyaruságra kárhóztatva mindazokat, akiknek ez a kéz kenyérkeresőjük volt. Megvédelmezi akkor, amikor a szenvedések, a betegségek elmaradhatatlan látogatásának ideje elkövetkezik, mert ezek a falánk vendégek nem kevésbé veszedelmes csapásai a családnak, ahová beköszöntenek.

Íme tehát, ami súlyos baj, ami súlyos veszteség a maga hibáján kívül egy embert, egy családot csak érhet, mindarra gondol a mi egyesületünk. Nemcsak gondol reá azonban, hanem gondoskodik is az elhárításáról, az enyhítéséről. Mert emberszeretete nem teszi megengedhetővé, hogy ha igazán segítség céljából alakult meg, miért csak részben segítsen?

Ez különbözteti meg a mi egyesületünket a bármi néven nevezendő egyéb biztosítási intézményektől és vállalkozásoktól. Ez és még valami, ami szintén nem maradhat itt megemlítés nélkül. Hogy tudniillik ez a

mi sokszoros és sokoldalú biztosításunk *összevéve* sem kerül annyiba, mint máshol a biztosításnak nem ritkán csak *egy* neme, *egy* fajtája. Mig a mi tagjaink igazán csekély befizetés ellenében baleset, betegség és halál ellen egyszerre vannak biztosítva, sőt a halál esetére való biztosítás kétszeres, mert mind a két szülőnek egyaránt nyújt kedvezményt, ha csak azok egyike van is bebiztosítva, addig más biztosító-vállalatoknál csupán egyfajta biztosítás kerül majdnem ugyanannyiba, vagy még többbe is.

Azt hisszük, hogy jogosan követelhetjük ilyen körülmények között a tagok minél hatásosabb támogatását, és jogosan követelhetjük azt, hogy egyesületünk érdekeit a tőlük kitelhető módon védjük és fejlesztjük. Mert amit itt elmondottunk, tényeken alapul, és csak a tagok jóakarátán mulik, hogy még szebb, még fényesebb eredményeket tudjunk felmutatni.

Hogy többi kedvezményeinkről ezuttal nem emlékszünk meg, annak megvan a maga oka. Ezekről majd lesz még alkalmunk bővebben is megemlékezni.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A mozdonyok nem olyan régiek, mint a mozdonyok maguk. A mozdonyokon ugyanis az első években nem volt más jelzőeszköz, mint egy nagy trombita, melyet a mozdonyvezető kezelt, vagyis szükség esetén fújt. Csak 1837-ben, egy nagyobb vasuti baleset következtében kezdtek a mozdonyokon hathatósabb jelzőeszközöket is alkalmazni, amelyek között a gőzsíp nyerte el csakhamar az elsőséget minden más ilyen berendezés felett.

Vendégszeretet. Egy európai államnak rendkívüli követe járt néhány évvel ezelőtt Koreában, a Kinával szomszédos ezen kelet-ázsiai országban. Egy szép napon a követ azt vette észre, hogy ékszerének egy része nyomtalanul eltűnt, szóval, ellopódott. Gyanuja két előkelő benszülőltre esett, akiket a hatóság emberei el is fogtak és vizsgálat alá vettek. A vizsgálat folyamán azonban nem lehetett rájuk bizonyítani semmit. A bírák értesítvén a követet a vádlottak ártatlanságáról, egyuttal a legnagyobb előzékenységgel tették hozzá ehhez az értesítéshez: »Ha azonban Excellenciád kívánja, azért mégis lefejezhetjük őket«. — Ö exellenciája, persze nem kívánta a vendégszeretetnek ilyen nagy megtisztelésü megnyilatkozását.

Ez is erény. Egyszer meghalt Amerikában egy nagyon gazdag ember. Örökösei a végrendelkezéshez képest páratlanul pompás temetést rendeltek meg s a lelkésznek igen gazdag ajándékot ígértek, ha szép szavakban emlékezik meg az elhunytnak földi pályafutásáról és itt szerzett érdemeiről. Ez volt épen a nehéz dolog, kidicsérni a halottat. Mert

mindenki tudta, hogy teljes életén át a leglelkettebb uzsorás volt és hogy a nagy vagyont minden kigondolható piszkos eszköz felhasználásával harácsolta össze. A lelkésznek tehát nagyon nehéz vala az ő helyzete. Hogy az örökösök kívánságának is eleget tegyen, de az igazság ellen se vétsen, lehetőleg szép és bőséges beszédben emlékezett meg az elhunytnak rokonságáról s a beszéd végén következő szavakkal a megboldogultról magáról:

— Oh igen, a mi elhunyt barátunknak egy kiváló nemes tulajdonsága vala: minden este korán ment aludni.

Férfiak gyilkosa. Franciaországnak egyik kis városában nemrégiben egy parasztember akasztotta fel magát. Ez magában véve még nem volna valami rendkívüli dolog a mai világban, de ami az esetet érdekessé teszi, az azon körülmény, hogy ő volt az ötödik férfi, aki ugyanazon asszonynak ölelő karjaiból elkiváncozott a másvilágra. Ugyanis az asszony első férje felkötötte magát. A második férfi, aki csak szeretője volt az asszonynak, elevenen megégett, a harmadik a vízbe ugrott, a negyedik felakasztotta magát, szintugy az ötödik is. Ha ez csak száz esztendővel ezelőtt történik, az asszonyt bizonyára mint boszorkányt égették volna el.

Uj könyvészeti munka. A magyar könyvkereskedők egyesülete még a mult év tavaszán elhatározta, hogy kiadja a kiadásában megjelent 1860—1875. és 1876—1885. »Magyar könyvészet« folytatásaként az 1886—1900. években megjelent magyar könyvek kimutatását, és a munka szerkesztésével Petrik Gézátt bizta meg, akinek régebbi könyvészeti művei már évek óta közkezen forognak. Az egyesületnek ezt a határozatát nem lehet eléggé méltányolni, mert jól tudjuk, hogy nálunk az ilyen munkának még sokkal kisebb a vevőköre, semhogy magánkiadó vállalkoznék a nyereséget nem ígérő könyv kiadására. E mellett nagyfontosságú az egyesületnek ez a vállalkozása azért, mert mint egyleti kiadvány, hivatalos jellegű lesz és mint ilyen, minden tekintetben megbízható. Petrik most fölkéri az összes magyar írókat, különösen pedig azokat, akik munkáikat saját költségükön adták ki, hogy sziveskedjenek vele (Budapest, II., Zárda-utca 59.) az 1886—1900. években megjelent műveiknek pontos címét — jelezve a terjedelmet (oldalszám), évszámot, megjelenési helyet és nyomdát, valamint a könyv bolti árát — az ügy fontossága érdekében mentül előbb közölni, hogy így az esetleges hiányokat még pótolhassa. A munka még ez év folyamán sajtó alá kerül.

I. Ferenc császár élcze. A bécsi udvari operaház egyik táncosnője, ki melleleg mondván már jó koros volt, egykor a Kärnthner-kapunál találva a császárnét, arra kérte, hogy legyen közbenjárója felséges férjénél, és részesítse valami kitüntetésben.

— Valami kitüntést akar? kérdé a császár nejétől. No jó, jöjjön hát lábmosásra!

Tudvalevőleg nagybőjtben az udvari szertartások egyike a lábmosás volt, midőn ugyanis a császár és császárnő tizenkét aggastyánnak és ugyan-

annyi agg anyókanak a lábát mosták meg. E célra a birodalom legidősebbjeit választották ki. A császár élceze tehát sikerült volt, de egyúttal kissé gonosz is.

Adomák Lincolnról. Salm herceg az éjszaki hadsereg egyik tisztjévé neveztetett ki. Bemutatta magát a köztársaság elnökének, és különösen hangnyomattal mondá neki, hogy Európában az ő családja a legrégebb családok egyike. — »Óh, a mi ezt illeti, — mondá Lincoln — ne aggódjék ön e miatt. Ez legkevésbé sem fogja az ön előléptetését nálunk akadályozni.« — Lincoln rendesen maga szokta csizmáit tisztogatni. Az angol követ egy alkalommal épen ilyféle keféletés közt találta. »De az Istenért! — mondá a nagykövet — hová gondol ön? Angliában nemes ember sohase szokta a maga csizmáit tisztogatni.« — »Kinek a csizmáit tisztogatja hát?« — volt a felelet.

A munkások munkakedvének élesztése. Egy németországi nagybirtokos munkásai dolgosságának öregbitésére óraszámra fizeti azokat és pedig nem egyformán, hanem mindenkit tevékenységéhez mérve. Öt osztályu munkabér van, melyek közül minden előző osztály óránként egy pfenninggal magasabb, mint az utána következő. A munkás aztán szorgalmához képest kapja az első-, másod-, harmad-, negyed- vagy ötödösztályu munkabért. Aki nem jelenik meg pontosan az óra kezdetével a munkához, annak várnia kell, míg az óra fele letelt, mert csak fél órai munkaidőt díjaznak. Csak a valóságos munkaidőért fizetnek a szünetek levonásával. Az állandó munkásoknak rendes munkabérükön kívül még némi mellékjövedelmük is van azért, hogy bizonyos mennyiségű trágyáért egy burgonyaföldet kapnak használatra. Az óra szerinti díjazásnak kétségtelenül nagy előnye van úgy a munkásra, mint a munkaadóra is, ennél fogva az összgazdaságra is. A munkás ezáltal úgy saját, mint munkaadója előnyére rendhez, pontosságához és az idő megbecsüléséhez szokik s ily módon apróbb időtartamok, melyek különben könnyen veszendőbe mennének, értékesíthetőkké válnak. Az órasi munkadíjnak különböző fokozatai pedig nagyban emelik a munkások buzgóságát és szorgalmát.

A csalán mint takarmány. Svédországban a csalánt nagyban használják mint takarmányt. Előnyei a következők: még a legrosszabb talajon is jól tenyészik, minden hőmérsékváltozásnak ellenáll és egy nyáron 5—6-szor is lehet kaszálni. *A tehének, ha csalánnal etetjük őket, több tejet és jobb vajot szolgáltatnak.* Némelykor ugyan nem eszik meg a friss csalánt, de ha egy pár órasi fekvés folytán kissé elhervadtak, igen örömet faldják, mert ekkor már a csipő szálak nem hatnak. Sőt tudvalevőleg a tyukokat és libákat is jól lehet vele etetni, csak főzni kell egy kis ideig és aztán felapritani. *A lovak is szeretik és szép fényes szőrük lesz tőle.*

HIREK MINDENFELŐL.

A miskolci máv. altiszti körnek szombaton, január hónap 26-án megtartott tánczvigalma páratlan sikerrel folyt le. A város legszebb és legnagyobb terme szinte szűknek bizonyult azon nagy és fényes társaság befogadására, amely a kedélyesnek ígérkező mulatságra összesereglett. Nem csoda. A bál védnökségét Görgey Lászlóné urnő kegyeskedett elfogadni, a díszelnök tisztségét pedig Sztankovics Miklós ur helyettes üzletvezető, ami magában véve már eleve is legnagyobb biztosítéka volt a teljes sikernek. Hogy milyen társaság gyűlt össze a mi derék vasutasaink mulatságán, elég lesz néhány név felsorolásával illusztrálnunk. A miskolci lelkészkar Zelenka Pál ág. ev. püspökkel az élén, a vármegye képviselőjében Tarnay Gyula alispán, a város képviselőjében Soltész Nagy Kálmán kir. tanácsos, polgármester, a katonaság részéről Bittner altábornagy, hadosztályparancsnok, több tábornok és törzstiszt, valamint számos főtiszt kíséretében, az üzletvezetőség számos tisztviselője Görgey László üzletvezetővel és valamennyi osztályfőnökkel az élén, a helyi főnökök mindannyian, sok vidéki vendég, köztük Kun Bertalan losonci forgalmi főnök és Temesváry Alajos igazgatósági ellenőr, az altiszti kör megteremtője.

A táncz esti kilencz óra táján kezdődött s még éjjelkor is alig volt hely a párok számára. Tartott pedig zavartalan jó kedvvel még akkor is, amikor a jámbor ember vasárnapi napon már a második misére igyekeznek. Ami nem ejtethet bámulatlába, ha elmondjuk, hogy kik képezték a páratlanul szép hölgykoszorút. Ime:

Asszonyok: Stankovics Miklósné, Somogyi Kálmánné, Vidats Jánosné, Balázs Miksáné, Radványi Györgyné, Kübecher Károlyné, Kállay Manóné, Édes Józsefné, Hajducsak Jánosné, Gál Jenőné, Csizék Antalné, Hradil Vinczéné, Schlifke Frigyesné, Korányi Boldizsárné, Roma Györgyné, Policsek R-né, Hazay Arturné, László Miklósné, Glasner Miksáné, Balázs Béláné, Hegyi Andorné, Znasal Károlyné, Debreczenyi Lajosné, Kozák Józsefné, Drelich Jánosné, Kállay Jánosné, Palásthy Józsefné (Fülek), Schulhof Pálné (Rimaszombat), Lintner Gézané (Rimabánya), Szoboszlai Béláné.

Leányok: Stankovics Danicza, Csizék Ilona, Hradil Emilia, Kaffka Ibolyka, Korányi Ilonka, Schlifke Anna, Somogyi Helén, Kiss Terike, Mohay Mariska, Vojlovszky Boriska, Földy Ilona, Bajkor Mariska, Novák Kornélia, Levandovszky Rózsika, Borbély Anna és Margit, Labesz Irén, Marikovszky Margit, Brodmann Ilona, Policsek Anna, Kolin Erzsike, Farkas Ilona, Tepper Margit, Kottner Margit, Várady nővérek, Guthy Janka, Horák Olga (M.-Laborcz), barátosi Tóth nővérek (Rozsnyó), Turóczy

Erzsike, Pollák nővérek, Roma Etelka, Sipos Etelka, Orosz Adrienne, Kerekes Emilia, Kübecher Anna, Haris nővérek, Rosenblüh nővérek, Molnár nővérek, Tepper Malvin.

A tánczvizalom azonban nem csupán erkölcsileg sikerült ilyen gyönyörűen. Fényes volt annak anyagi eredménye is, amennyiben közel 800 korona volt a tiszta jövedelem, amelynek felerésze tudvalóleg jótékony célra volt szánva, a vasuti árvalapok gyarapítására. Mulasztást követnénk el, ha nem emlékeznénk meg azokról, akiknek fáradságtalan buzgalma és kiváló izlése az estét előkészítette és olyan igazán élvezetessé tette: Krösz Elemér rendezőségi elnökről, a kör derék elnökéről, Édes József, Suhajda János és Kállay János alelnökökről.

Valóban, egy vasuti testület, amely a maga szerénységében, a maga csekély eszközeivel ilyen eredményeket tud felmutatni a társadalmi életben, az nemcsak önönmagának szerez becsülést mindenfelé, de igaz diszére válik a magyar vasuti karnak!

Viktória elhunyt angol királynőt szombaton, február 2-án temetik, persze olyan pompával, amelyet csak egy világbirodalom hatalma és gazdagsága készíteni képes. A koporsó mögött ott megy majd az új angol király, VII. Edvárd, a német császár, számos trónörökös és minden európai udvar képviselője.

Budapest népessége. Befejezték a budapesti népszámlálási ívek feldolgozását is; ezek szerint a magyar fővárosban lakik jelenleg, illetve lakott újév reggelén 729.383 ember. Vagyis több, mint az országnak sok megyéjében lakik. Érdekes, hogy harmincz évvel ezelőtt még csak 280.000 lakosa volt Budapestnek.

A kasszarabló főhadnagy. Dióssy Viktor, uhlánus-főhadnagy, aki Szylveszter éjjelén elemelte a székesfejérvári ezredkasszát, bár sokáig tagadta bűnét, végre is töredelmes vallomást tett a vizsgálóbíró előtt és beismerte, hogy a lopást ő követte el.

Egy királyi vérből való herczeg állott a napokban a budapesti büntető-törvényszék előtt mint tanu. Braganzai Ferencz József királyi herczeg két uzsorástól négyezer korona kölcsönt vett fel váltó ellenében. Nem elég, hogy kamat fejében mindjárt levontak tőle kétezer koronát az igen tisztelt uzsorások, de még a váltót is meghamisították, negyvenezerre javítván ki utólag annak összegét. Mikor a váltó lejárt, negyvenezer koronát követeltek a herczegtől, aki azonban feljelentette őket. Egyikük három évi, a másik harmadfél évi fegyházra kapott.

Keresztény ruhaszövetkezet. A Budapesten mult év őszén alakult és januárban már is elbukott ezen szövetkezetnek ügyvivő igazgatóját, Violet Ottót, a vizsgálóbíró letartóztatta. Bizonyára lesznek tagjaink között is olyanok, akik károsodtak ennél a szövetkezetnél. Jelezhetjük, hogy kevés a reményesség, hogy csak egy krajezárt is lássanak a pénzükből.

Elgázolás. Rákoson január 28-án egy tartalékmozdony tolatás közben ellökte Fuchs József vonatmálházót, aki olyan szerencsétlenül bukott fel, hogy

a kerekek egészen levágták a fejét. Sajnos, Fuchs sem volt egyesületünknek tagja, hogy családjának segítségére siethettünk volna.

Lövöldöző parasztleányek. A mi parasztleányeink, ha nagyon kívánczozott ki belőlük a virtus, amugy vasárnap, késő este már, hát bottal, doronggal intézték el egymás között a tömeges lovgias ügyet. Az már kiválóan vad helyzet és vad népség volt, ahol a bicska is előkerült a csizmaszár mellől és közbeszólt a harciba. Most már, ugy látszik, ez sem elég a dicsőséghez; most már hathatósabb fegyver kell a leányeknek. Baján történt a napokban, hogy megint összeverekedtek. E közben többen közülök revolvert rántottak elő és vigan lövöldözni kezdettek. Nyolcz ember halálosan sérült meg, többen pedig kisebb sebeket kaptak.

A kereskedelmi tárcza költségvetése az országgyűlésen az elmúlt hét folyamán tárgyalattott, s eközben kiváltképen Konkoly Thege Miklós képviselő emlékezett meg az elismerésnek igen meleg szavaival a magyar vasuti karnak kiváló rátermettségéről és kötelességtudásáról. Sürgette egyuttal a fizetések javítását is . . .

Vonatösszeütközés Gány állomásban. Január 24-én hajnalban a galánta—galgóczi vonalnak Gány állomásán a behaladó 1471. számú tehervonat nekiment az 1461. számú tehervonatnak, mely az állomásban tartózkodott. Az összeütközés folytán Tóth János mozdonyvezető és Paczofszky Ede fűtő meghaltak, Klima Gyula mozdonyvezető pedig megsérült. Egyiknek családja sem kaphatott tőlünk segílyt, mert egyik sem volt a »Kitartás« tagja. Eléggé sajnós!

Hogyan állanak a háboruk? Az angol királynő halála ugy látszik, hogy nem igen hatotta meg a délafrikai hadviselő feleket. Vigan birkóztak egymással angolok és burok, és hol az angolok voltak alul, hol a burok fölül. Más baj nem történt. Igaz ugyan, hogy az angolokra nézve már ez is eléggé nagy volt, de hát ők azzal vigasztalódnak, — hogy több is vészett Tugelánál. Dolgaik egyébiránt olyan jól állanak, hogy — ha ez így megy tovább, a legyőzött burok bekeritik az angol hadsereg zömét a bur fővárosban, Pretóriában, és ott éhezetik agyon. Különben hire jár már is, hogy az angol hadsereg nemsokára új főparancsnokot kap megint. Ez lesz éppen az ötödik a háboru kezdete óta, pedig hát — egyet sem lőttek agyon vagy fogtak el a burok az előbbieik közül.

Kinában most erősen folyik az alku. Az európai hatalmasságok követei olyan nagy hadisarczot találtak követelni, hogy a kínai alkirály rémültében majd a czopfjára akasztotta fel magát. Ami igazán nagy baj lett volna, lévén a kinézer czopf annyira szent és sérthetetlen valami, hogy annak levágása halálos bünt képez, még akkor is, ha véletlenül egy alkirály lóg rajta a mestergerendán. De hát az alkirály is bizonyára tudatában volt ennek, és azért inkább alkuszik életre-halálra, semhogy kárt tegyen magában. Kiváncsiak lehetünk reá, hogy a sok handlé közül ki csalja meg legjobban a többieket. Mert a sárga ember is mester a ravaszságban és csalásban!

SZÉPIRODALMI RÉSZ.

Merengés.

*Tova röpiült ifjuságom, sajna,
Félálomban elmerengek rajta;
Bohóságot általéltem ezrel,
Olyat, melynél nem is lehet szebbet.*

*Egy virágról más virágra szálltam,
Sok tilalmas édenkertben jártam;
Nem ismertem elérhetlen vágyat,
Egyet soh'se szerettem, de százat.*

*Nem néznek már én reám a lányok,
Öregedem, roskadozva járok;
S félálomban elmerengek rajta,
Nem jó vissza ifjuságom, sajna.*

Székelly Dávid.

A balesetbiztosítás.

— Irta: ifjabb Görgey László. —

Nem szeretem, ha a főnököm hivat. Vagy azért hivat, hogy összeszidjon, vagy azért, hogy utasítást adjon s ennek a vége szintén csak — igaz, hogy egy más alkalommal kapandó — szidás.

Pedig most is azt jelenti a János, hogy:

— Kérem alássan, a főnök ur hivatja a gyakor-nok urat.

Nem is próbáltam meg utközben találgatni, hogy mi lesz a téma, mely a kapandó dorgatórium alapját képezendi, hisz nálunk vasutasoknál annyi mindenféleért összeszidhatják az embert.

A főnök ur röviden végzett:

— Felolvasom önnek az üzletvezetőség 95794/900. számú ezen rendeletét:

»Vozacsek Kelemen szabómester mellékelt panaszlevelére vonatkozólag hívja fel nyilatkozat-tételre Nagy János hivatalnok-gyakornokot s ha a panaszos 50 korona adósságkövetelése fennáll, utasítsa nevezettet a követelés minél előbbeni ki-egyenlítésére«.

— Nyilatkozzék. Tartozik Vozacsek Kelemen szabómesternek 50 koronával, a jövő hó elsején a kifizetett számlát be fogja küldeni. Elmehet!

Elmentem. Kint jutott eszembe, hogy talán meg is kellett volna kérdeznem, hogy a jövő hó elsején nem a főnök ur szándékozik-e kölcsön adni azokat az 50 koronákat, hogy ilyen könnyelmű ígére-tekét tétet velem. Nem mentem vissza megkérdezni, mert ha bent jutott volna is az eszembe, akkor sem kérdeztem volna meg.

Hanem mégis csak könnyelmű ember a főnök ur. Ilyen ígéretet tenni, pláne a más nevében. And-rássy Gyula szerint ígérni nehéz, megtenni könnyű; a főnök urnak könnyű volt megígérni, míg megtenni nehéz, — de nekem.

E terhes gondoktól sujtottan tértem haza. Asztalomon találtam a »Kitartás« legújabb számát, mely arról biztosít engem, — vastag betűkkel — hogy baleset ellen is biztosítva vagyok. Vozacsek 50 koronája jutott ismét eszembe.

Bizony rajtam csak egy baleset segít!

Szivesen elviselnék jelen körülmények között valami balesetet — természetesen csak egy szerény részleges rokkantság esetéig — csak Vozacsekkel jöhetnek rendbe.

Kiváncokozni kezdtem egy jótékony baleset után. De hát az embert ritkán éri baleset, utiköltségem pedig, mint aféle vidéki embernek, ha volna is, még akkor sem utaznék Budapestre, hogy a villa-mossal gázoltassam el magam, mert az ugyan biz-tos, de meggondolandó, hátha nem részlegesen, hanem teljesen megrokkant? Abból meg már Voza-cseknek sem lenne haszna.

De hátha nem rokkank meg teljesen?

Hiszen még gyermekkoromban megjósolta egy cigányasszony, hogy nyolczvan éves koromban halok csak meg. Ebben pedig hiszek, mert a béresünknek is megjövendölte, hogy rövid idő múlva vízbe fog fulni és tényleg agyon is verték egy nagyszabásu verekedésen két hét múlva.

Elhatároztam tehát, hogy balesettel javítok sorsomon. Csakhogy előbb tisztába kell jönnöm a balesettel; mert a mi nálunk vasutaknál csupán baleset, az a publikum szemeiben szerencsétlenség, a lapok előtt pedig már az »óriási katasztrófa« című és jellegű rémes micsoda. (Tudvalevő, hogy az »óriási« katasztrófának olyan nélkülözhetetlen kiegészítője, mint a »valóságos« a belső titkos ta-nácsosnak, a »belső« a valóságos titkos tanácsos-nak, a »titkos« a valóságos belső tanácsosnak s a »tanácsos« a valóságos belső titkosnak.)

Végre megtaláltam egy helyütt a balesetekért nyújtandó kártérítések részletezését. Könnyen ki-található tekintetekből csak a részleges rokkantság esetei érdekeltek. Fel volt sorolva, hogy mely test-részének elvesztéseért mit kap az ember.

A jobb vagy a bal karért hatvan százalékot. — Nem kell

Egy egészséges szem után 25 százalékot. — Még ugy sem kell.

A jobb kéz hüvelykujja után 25 százalékot. — Annyiért nem adom.

A kis lábujj elvesztéseért 3 százalékot. — Erről már lehet gondolkozni. Három százalék hat-van koronát tesz ki. Ha ebből kifizetem Vozacsek Kelement, még marad is tiz koronám. Aztán mi hasznát veszem én a kis lábujjamnak? Holt tőke, amelyet értékesíteni fogok.

Csakhogy — ez a bökkenő — nekem nagy lábam van, hogyan veszítsek én el akkor egy kis lábujjat? Hátha egy nagy láb kisujja is jó lesz? Az se lehet, mert egy nagy lábnak az ujjai is nagyok. Eh, el fogom veszíteni a lábamnak azon ujját, mely aránylagosan a legkevésbé nagy.

A terv tehát megvan, de a kivitelnél újabb nehézségek merülnek fel. Az illető testrésznél teljes hasznavehetetlensége szükséges, hogy a kártérítési összeget kifizessék. Hogyan tegyem teljesen haszna-vehetetlenné a kis lábujjamat?

De . . . gondolkozzunk csak, hasznavehető-e egyáltalán az én kis lábujjam? Veszem neki valami hasznát? Nem. Tehát már is jelen van a teljes hasznavehetetlenség.

Ily töprenkedések között töltöttem a napot.

Megjött az este, midőn az új vasuti kuglizónak diszkuglizással és táncmulatsággal egybekötött ünneplés megnyitására siettem.

A kuglizásban nem vettem részt, mert amilyen szerencsétlen vagyok, még kilenczet találnék dobni, amiért pedig a helyi szokásjog egy hordó sör fizetésének kötelezettségét rója a kilenczet dobó boldogtalanra.

Inkább táncoltam tehát. Ép Szidóniát, a vasuti vendéglős nagyműveltségű és kedves (tehát nem szép) leányát táncoltattam, mikor a vörös postástiszt rátaaposott a kis lábujjamra. Még hasznavehetlenebbé rokkantotta, pedig a biztosítás csak akkor gilt,* ha a baleset szolgálat közben történik. Ennek átgondolása után álmaiból ébredt haragvó oroszlánna váltam.

Ezen átváltozásnak tulajdonítható, hogy másnap mindketten a lovagiasság terére léptünk. Én ugyan jobban szerettem volna a vörös postástisztát átadni a közmegvetésnek, de segédek, akik égtek a vágytól, hogy párbajt lássanak, nem engedték.

Harmadnap megverekedtünk. Karddal, de szurást kizárva, teljes bandázsszal s egy szobába bezárva.

A békítési kísérletnek, azt hiszem, egyik sem tudott volna ellentállni, azonban a segédek épp ettől való féltükben meg sem kísérelték a kibékítést.

A párbaj nagyon gyorsan folyt le. A »rajta« vezényszó után ellenfelem úgy fültöven hajított a kardja lapjával, hogy még most is zug a fejem tőle.

Épen fülemet borogattam otthon, mikor benyit Szidónia papája.

— Önnek el kell vennie leányomat — harsogta az új Zách Felicián. — Ön kompromittálta leányomat. Érte vivott meg!

— Nem áll. Én a kis lábujjam miatt vívtam.

— Az mindegy.

Nem mondtam ellent Szidónia papájának. Kis okok szülik a nagy okozatokat: hogy kifizethessem Vozacsek Kelement, elvettem Szidóniát.

Pedig ezért a balesetért nem fizet kártérítést a »Kitartás«!**)

LYDIA.

(Folyt.)

— Irta: Galicin Dimitrij herceg. —

— Menjünk, mondám neki francia nyelven. — Látja, hogy körénk csoportosulnak.

— Bánom is én! — viszonzá. — Csak bá-mészködjanak!

E szavakat dühösen ejtette ki. Én megfogtam karját s rátekintettem, de nem tudtam, mivel kezdjem beszélgetésünket.

Akatoff nem tekintett reám, hanem alázatos arc kifejezéssel, a hidegségtől reszkedve, ballagott mellettem.

— Mit kíván tőlem? — kérdé végre.

— Megbízatom van önhöz.

— Kitől?

— Nejétől.

— Ah! — S ezzel közönyösen elfordította fejét.

Nagyon szerettem volna megkérdezni, hogyan juthatott ennyire s hogy miből él, vajjon van-e valami kilátása, de modora és hangja visszatartott.

*) Hohó, gyakornok uram, nemcsak akkor, hanem bármikor.

***) Most eltalálta.

A szerkesztő.

A szerkesztő.

Minden természetesség hiányzott azokból s ez visszariasztott.

— Mi az ön megbízatása? — kérdé.

— Nem beszélgethetünk az utcán. Jöjjön el hozzám.

— Önhöz? Nem. Köszönöm.

Gyűlöletes pillantást vetett rám Akatoff s azt mondá:

— Hogy Arzént ott találjam!

— Nincs nálam senki, legyen nyugodt.

— Hát nyugtalan vagyok én? Fittyet hányok mindennek! Most nem megyek önhöz. Majd máskor. E pillanatban . . .

Tétovázva elhallgatott.

— S most? . . . — kérdém.

— Kölesönözzön nekem valami kevés pénzt, öt rubelt, ha van önnél.

— Nagyon szívesen — mondám és azonnal odaadtam neki a pénzt. — De — folytatám — nem hagyom el. Okvetlen beszélnem kell önnel s nem tehetem itt az utca közepén. Ha velem akar jönni, Akatoff ur, menjünk egy közeli vendéglőbe.

Akatoff hevesen vonogatta vállát, mintha ropantul haragudnék.

Megértettem, hogy ostoba ajánlatot tettem neki. Hisz Akatoff, úgy a hogy öltözve volt, nem mehetett be tisztességes vendéglőbe, a hol esetleg ismerősökkel találkozhatott volna.

— Hát hová mehetünk? — kérdém. Valamiben csak meg kell állapodnunk.

— Nem messze innen van egy meglehetősen tiszta kocsma, — mondá tétovázva. Menjünk oda.

— Jó, vezessen oda.

Végig mentünk a Sadowáján és mielőtt a Sándor-térre értünk, megállottunk egy kis külvárosi kocsma előtt

— Itt van — mondá Akatoff.

Vizsgatekintetet vettem a helyiségre. Az ablakok piszkosak és porosak voltak; a küszöbön vastag, ragacsos sártömeg hevert; midőn az ajtó felnyílt, a kiáradó szagtól csaknem rosszul lettem.

— Tudja mit, — mondám — azt hiszem itt az utcán is beszélgethetnénk.

Akatoff ajkaiba harapott.

— Soká fog tartani? — kérdé.

— Hogy soká fogunk-e beszélgetni? Nem tudom . . .

— Menjünk be, — mondá — kezét a kilycsre téve.

— De roppant piszkos, viszonzám undorova.

— Én meg éhes vagyok! — kiáltá Akatoff.

— Csak nem várhatok itt, a mig elmeséli az ön históriáit.

Nem tettem több ellenvetést. Beléptünk egy nagy, alacsony terembe. Eleinte lehetetlen volt valamit megkülönböztetni, mert a világosság csak gyéren hatolt be a piszkos ablakokon s a szoba tele volt füsttel és párával.

Végre egy állványt fedeztem fel, mely mindenféle poharakkal, fakanalakkal, terítékekkel, palackokkal és kenyérdarabokkal volt megrakva. Az asztalokat köröskörül kocsisok, postások és hasonló népség foglalta el. Némelyek teát, mások pálinkát ittak s valamennyinek vörös, puffadt, fénylő ábrázata s bágyadt szeme volt. Ugy látszik, nem vették észre belépésünket s mégis iszonyuan rosszul éreztem magam.

— Itt maradunk? — kérdém Akatofftól.

— Azt hiszem odafönn van egy különszoba — mondá.

Egy nyomoruságos lépcsőn mentünk fel. Akatoff ment elől, s daczára, hogy azt mondta, hogy csak futólag ismeri ezt a helyet, oly biztosan vezetett, mintha mindennapi vendége lett volna ennek a korcsmának.

Az emeletre értünk, a hol Akatoff egy ajtót nyitott fel s beléptünk egy terembe, melyet a »tiszta szobának« neveztek. A megkönnyebbülés sohaja röppent el ajkamról, daczára annak, hogy a tiszta-ság it sem valami mintaszerű. De minő különbség ahhoz képest, a mit odalent láttam!

Nem sok vendég volt benn. Egy asztalnál két kövér ember ült, nyilván kereskedők a közeli Sándor-térről. Az egyik csésze teát a másik után üritették s egész beszélgetésük ebből állt:

— Nos?

— Igen.

— Ugy?

— Nem.

Egy másik asztalnál két férfi pálinkázott és egy nagy heringet falatoztak. Élénkebbek voltak, mint szomszédjaik s kenyérgalacsinokkal dobálták egymást.

Egészben véve nyugodt, csöndes és elfogadható publikum. Akatoff sokkal komiszabbul nézett ki, mint ezek.

Csak az a rossz szag bántott, mely itt is uralkodott. Ugy látszik, alulról hatolt fel.

Egy borzas pinczér, sötét kabátban s hosszú lánczczal fekete meliénye fölött, egy üres asztalhoz vezetett bennünket, melyet piszkos asztalkendővel leporolt.

— Mit parancsol? — kérdé tőlem.

— Teát — viszonzám, azt gondolva, hogy ez még a legtűrhetőbb lehet.

— És ön? — fordult Akatoffhoz.

— Valami harapni valót, nem bánom akármit; süteményt és pálinkát. De siess!

— Akatoff ur — mondám, miután a pinczér eltávozott, most elvégezhetem megbízatásomat.

— Nos?

— Az ön neje tegnap a herczegnével Milánóba utazott. A színházhoz akar szerződni s reméli, hogy ez sikerülni fog.

Vártam, hogy mit szól hozzá, de hallgatott s csak merev tekintetét szegezte rám.

— Arra kért, — folytatám — hogy tudassam ezt önnel s mondjam meg levélczimét: Milánó, poste restante.

— S aztán? — kérdé Akatoff, ásitva.

— Megbizott, hogy mondjam meg önnek, ha esetleg pénzre volna szüksége . . .

Akatoff vállát vontá.

— Ön megmondta nekem czimét, nemde? A többi az én dolgom. Majd ha kell valami, irok neki, ha kedvem lesz rá.

A pinczér elhozta a teát. Akatoff elé egy üveg pálinkát, süteményt és füstölt halat tett.

Akatoff gyorsan egymásután két pohár pálinkát hajtott fel.

— Akatoff ur, — figyelmeztetém őt — meg fog ártani!

— Törődöm is vele!

Szokásával ellenkezően, ezt igazán őszinte hangon mondta. Valóban ez az ember már nem törődött semmivel.

— Huzd fel a zenélő órát! — kiáltott a pinczérre.

Ez egy poros kis üvegszekrényhez lépett, mely a szoba egyik sarkában állt.

A szobában levő kereskedők vidám arczkifejezéssel tekintettek egymásra.

A zenélő óra egy operett-áriát kezdett játszani; ugyanaz volt, melyet egykor Dorogobujszky az estélyen dudolt;

»Oh szerelem, isteni szerelem!«

Akatoff megrázkódott s ismét felhajtott egy pohár pálinkát.

— Miért néz úgy reám? — kérdé. — Talán csodálkozik!

— Nagyon — felelém — s azt hiszem, okom van rá.

— Oka? Magam is azt hiszem. Két év előtt a tatár vendéglőben étkeztem, s ma a Sennáján.

Megtörülte homlokát és pálinkát töltött

— Kérem, — mondám — magyarázza meg nekem, hogy jutott ennyire, de ne igyék több pálinkát.

— Ne igyam? Oh igen, fogok inni. Nekem már mindegy . . .

Már részeg volt. Könyökét az asztalra támasztva s mámortól ragyogó szemeivel rám tekintett.

— Miért keresett fel engem? — mondá. —

Kíváncsiságból? Hát persze. Azt gondolta magában: elmegyek most és megnézem, hogy iszik Akatoff pálinkát; mert Akatoff most pálinkát Iszik. No hát,

lássá! Ön kíváncsi, hogy jutottam ennyire? Oh, oh, ez nem volt nehéz. Mindenki ennyire jutott volna,

ha úgy él, a hogy én éltem. Azt hiszem, még emlékszenek reám. Ki eresztett ezer rubelt a szélnek,

akárcsak egy rongyos kopek lett volna? Akatoff Boris. Kinek volt közönyös, ha huszezer rubelt nyert vagy veszített? Akatoff Borisnak! Ki értett hozzá,

gavallérosan költeni pénzét? Akatoff Boris! Akatoff Boris! A többiek még csak a sarka nyomában sem járhattak. Kinek volt bájos, elragadó felesége? Bo . . .

De elég . . . Nem törődöm semmivel. Néhány óra mulva Varsóban lesz . . . Ostobaság! Nincs jogom panaszkodni. Én éltem s mások is éltek a pénzből . . . Jóllakattam őket, mind a kutyákat . . .

a gazembereket!

S dühösen az asztalra csapott.

— Ne izgassa fel magát, mondám. Nem érdemes!

— Én nem izgatom magam. Én nem törődöm semmivel. Ki mondta önnek, hogy én izgatott vagyok? . . . Igen . . . mind az én pénzemen éltek . . .

mindenemet elvették, butoraimat . . . mindent . . . feleségem elhagyott . . . nem volt a zsebemben egy kopek és nem segített rajtam senki. Nem akart látni senki . . . és most Akatoff Boris kocsisokkal tölti éjjeleit! Tegnap eladtam az utolsó rongyot magamról, hogy kenyeret vehessek magamnak. Ön pénzt adott nekem, — köszönöm! De Arzén gazember.

Kikergetett házából; parancsot adott, hogy ne bocsássanak többé eléje . . . Ez aztán a gyáva pimasz!

Akatoff teli torokkal kiabált. A kereskedők gúnyosan mosolyogtak egymásra.

— Beszéljen halkabban — szoltam neki. — Nem érdemes a dolgot annyira szívére venni.

— Hogyan, a szívemre venném? — Én?

Nagy nehezen feltápáskodott, miközben az asztalra támasztotta kezeit.

— Nekem már mindegy, — orditá — én fittyet hányok mindennek!

Akatoff vad tekintettel hozzám hajolt s aztán
hörögte:

— Nekem már mind . . .

Nem fejezte be a szót, mert lebukott az asz-
talra s aztán lezuhant a földre, mielőtt karjaimba
foghattam volna. Szomszédaim felugráltak, hogy
segítsenek őt felemelni.

Akatoff hosszan elnyújtózva, félig nyitott sze-
mekkel, öntudatlanul feküdt; csak kétszer rándult
meg kissé bal lába. Egy székre ültették. Mialatt
az egyik kereskedő fogta, én felgomboltam a
kabátját.

— Tulságos sokat ivott — mondá valaki.

— Oh nem, — szolt egy másik — meghalt.
Összerázkódtam s megragadtam kezét. Ütere
nem vert. Keze hideg volt. A halál sápadtsága ült
ki arczára. Igen — meghalt . . .

A mult héten irtam Akatoff Lydiának, értesit-
vén őt a szomorú eseményről, melynek tanuja voltam.

S tegnapelőtt sürgőnyt kaptam tőle, mely így
hangzott:

»Tegnap léptem fel Lohengrinben, mint Ort-
rud. Óriási siker. Harmincezer lírával szerződ-
tettek.

Lydia.

(Vége.)

Olvasóink figyelmébe ajánljuk a következő köny-
veket:

1. Vasuti élet.

— Irtá: **Temesváry Alajos.** —

Ebben a művében szerző keresetlen egyszerű-
séggel, de megrázó színekben festi a vasuti életnek
fáradalmait, kinlódását, nehézségeit, de különösen
ezernyi veszélyeit, s a történetek, melyeket itt el-
mond, igazán meghatározó részleteket tárnak fel az
olvasó előtt ebből a ritka nehéz életből. A könyv
annál értékesebb, mert szerző a benne szereplő
embereket mind ismerte, a velük történt borzalmas
eseményeket részben közvetlenül is megfigyelte. Aki
elolvasta ezeket a történeteket, az más szemmel
fogja nézni a vasuti embert és más véleménynyel
lesz annak szolgálata felől. A könyvet tagjaink le-
szállított árban, 60 krajczár beküldése mellett ren-
delhetik meg kiadóhivatalunkban.

2. Most jelent meg a

Bumli.

— Irtá: **Temesváry Alajos.** —

Lapunk szerkesztőjének ezen újabb könyvé-
ről elég annyit mondanunk, hogy aki a vasuti élet-
nek derűs oldalait, kacagtató fonásait is meg-
akarja ismerni, az olvassa el a Bumlit. Nem fogja
sajnálni sem a fáradságot, sem a pénzt, amit reá
fordított. Csak arra a néhány vig dologra kell utal-
nunk, ami lapunkban a szerző tollából eddig meg-
jelent és mindenki tisztában lesz azzal, hogy jó
könyvet kap pénzeért. Ára *egy korona*, mely lapunk
kiadóhivatalához küldendő be.

*Aki egyszerre rendel meg mind a két
könyvet, azokat összesen két koronáért kapja.*

E két könyvnek nem volna szabad hiányoznia
egy vasutas házában sem.

Csitt-esatt.

— Irtá: **Csitt.** Fordította: **Csatt.** —

Igen mulattató, pikáns novellafüzér. De csak
felölttek számára íródott. Bolti ára 3 korona, a
»Kitartás« tagjai ellenben 2 korona beküldése elle-
nében rendelhetik meg kiadóhivatalunknál.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Arion. Nem birtuk tisztán kiböngészni, hogy Arion e
vagy Orion. Hanem mivel ön verset küldött be, ilyenek
megírását pedig Orion — lévén ő egy igen becsületes csil-
lag — elkövetni nem szokta, hát Arionnak gondoljuk a
nevét. Mélyen tisztelt kartársunk! Legyen ön lapunknak
barátja; legyen lapunknak jó barátja; nem bánjuk, legyen
lapunknak legjobb barátja: csak — az ég szerelmére kérjük,
ne küldjön be nekünk verseket! Hát nem tudja maga sze-
renesétlen, hogy Arion nevü nagy elődje csak azért ölte ma-
gát a tengerbe, mert egyszer rossz nótát csinált? Gondoljon
ön is a jövőre.

Helmezi Géza. Ha talál ön még egy egyesületet vagy
intézményt az országban, amely ilyen tagsági illeték mellett
annyi mindenféle kedvezményt nyújt egyszerre a maga
tagjainak, mint a mienk, akkor abba — mi is belépünk.
Kérjük, írja meg hamar, hogy hol van.

4297. Igen, helyesen magyarázza. Egyébiránt olvassa
el lapunk f. évi 3. számának »Egyesületi ügyeit«.

Kubinji, Kecskemét. Árvaházi cikkéről még nincs
tudomásunk, azért nem is hozhattuk. Szíveskedjék sürgősen
beküldeni. Az eszmét erőntől telhetőleg pártolni fogjuk
mert ez erkölcsi kötelességünk.

Varga, Budapest. Nincs az a biztosító-társaság, ame-
lyik kivált utazó vasuti embert balesetnél rapidijakra is
biztosítson, ha ezért külön nem fizet még 1—4 korona tag-
díjat havonként.

Szuchony Ferencz, Vámos-Család. Elkönyveltük január,
február és márczius hónapokra. — *Juhász Miklós, Komand
Tódor, Arad.* Elkönyveltük december és január hóra. —
Dénes János, Kispeszt. Elszámoltuk október hónapra. —
Doór Ferencz, Alsó-Árpás. Köszönettel nyugtázunk 10 ko-
rona 49 fillért, megfelelően elszámoltuk, erről elszámolást
küldeni nem szükséges, nyomtatványokat küldöttünk. —
Herpich Imre, Budapest. Küldött összeget kézhez vettük,
megfelelően elszámoltuk, tagsági díjai f. évi február hó
1-éig teljesen rendezve vannak. — *Wittine György, Pécel.*
Elkönyveltük december és január hóra. — *Daksz Antal,
Ellemér.* Elszámoltuk január, február és márczius hóna-
pokra. — *Medveczky József, Vichodna.* Megkaptuk. Tagsági
díjai f. évi április hó végéig teljesen rendezve vannak. —
Gávay Mihály, S.-A.-Ujhely. Igen, 1901. január hó 31-éig
teljesen rendben van. — *Basch Ferencz, Arad.* Köszönettel
nyugtázunk 40 korona 80 fillért, tagsági díjai folyó évi
december hó végéig teljesen ki vannak egyenlítve. —
Ehrlich József, Déva. 26 korona 29 fillért; *Glosz Károly,
Sizsek.* 35 korona 92 fillért köszönettel nyugtázunk, meg-
felelően elszámoltuk. — *Kast Lajos, Ujpest.* Elkönyveltük
január és február hónapokra. — *Sztancs Sándor, Nagy-
Szeben.* Elszámoltuk december és január hónapokra. —
Dénes János, Kispeszt. November hónapra számoltuk el. —
Reinhold Rezső, Budapest. Megkaptuk, elkönyveltük decem-
ber és január hónapra. — *Buczko János.* 48.911. számú
sorsjegye nem nyert. — *Tóth Sándor, Nagy-Szalonta; Drobui
Venczel, Szeged.* Elkönyveltük február hónapra. — *Kovács
Sándor, Seprős; Ujhelyi János, Berettyó-Ujfalu.* Elszámoltuk
január ée február hónapokra.

Felelős szerkesztő: **Temesváry Alajos.**

Kemény és társa
 Betéti társaság
 BUDAPEST, Izabella-utca 81. szám.
 Fióküzletek: Bécs, Prága, Berlin.
 Privát kutatások, megfigyelések, követelések behajtása legerélyesebb módon. Hiteltudósítások a belföld és külföldön. Mérsékelt árak.
Fennáll 1870. óta.

Alapított 1850.

Feldmann S. utóda

LÖWY SÁNDOR
 paplan-, matracz- és ágynemű-készítő
 BUDAPEST, VI., Eötvös-utca 23. a, Aradi-utca sarkán.
 Elvállal
 szállodák, kórodák és intézetek berendezését
 az alanti árjegyzék szerint:

Vörös paplan.

I. szám.	3-zsinóru	105/155	%	á.....	2	kor.	70	fill.
II.	> 4-	> 115/165	>	á.....	3	>	10	>
III.	> 5-	> 125/175	>	á.....	3	>	50	>
IV.	> 6-	> 135/185	>	á.....	4	>	—	>

II. rendű satin-paplan.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	4	kor.	40	fill.
II.	> 4-	> 115/165	>	á.....	4	>	80	>
III.	> 5-	> 125/175	>	á.....	5	>	40	>
IV.	> 6-	> 135/185	>	á.....	6	>	—	>

I. rendű satin-paplan egy végben.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	5	kor.	20	fill.
II.	> 4-	> 115/165	>	á.....	5	>	80	>
III.	> 5-	> 125/175	>	á.....	6	>	40	>
IV.	> 6-	> 135/185	>	á.....	7	>	—	>

I. rendű minőségű ezüst-cloth.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	5	kor.	50	fill.
II.	> 4-	> 115/165	>	á.....	6	>	—	>
III.	> 5-	> 125/175	>	á.....	6	>	70	>
IV.	> 6-	> 135/185	>	á.....	7	>	30	>

Atlasz-paplanok mindenféle színben 14 koronától fölfelé

Matraczok jó tiszta vászonból 3 részben.

Volin	1. sz. nagyság	180 80	%	á.....	7	kor.	—	fill.
>	2. >	> 190 90	>	á.....	7	>	60	>
Tengeri fű	1. >	> 180 80	>	á.....	8	>	40	>
>	2. >	> 190 90	>	á.....	9	>	20	>
Afrique	1. >	> 180 80	>	á.....	9	>	60	>
>	2. >	> 190 90	>	á.....	11	>	—	>

Lószőr-matraczok legjobb minőségűek 24 kor.-tól feljebb

Dr. Kalinovszky-féle

„Dentodol” szájviz, fogpor és fogszappan

Kitünő felülmulhatatlan szer, már rövid használat után a fogakat hófehérre csinálja, a fogkövet feloldja, szájbetegségeknek kitünő antiseptikus hatással bír és kellemes szájizt hagy használat után hátra.

Kapható Budapest, kerepesi ut 62, I. em.
 a fogorvosi műteremben
 és minden gyógyszerárban.

Nagy üveg 2 korona, kis üveg 1 korona
 Fogszappan 1 korona, Fogpor 60 fillér.

Elvállal mindennemű
 épületmunkákat

házak

jókarban tartását,

csékély

átalányösszeg

mellett.

Költségvetést
 díjtalanul
 készítik.

Gyár :

BUDAPEST,

Rottenbiller-utca 54.

Gazdasági gépek
 szakszerű kijavitása.

Költségvetést díjtalanul készítik.

Schönfeld József
 épület- és mű-lakatos

! Uj találmány!

„RADICIN”

egyedüli szer, a mely egyszerű kezelés mellett minden **tyukszem** bőrkeményedést 5—10 nap alatt gyökerestől eltávolít.

== **Ára 70 fillér.** ==

Kapható minden gyógytárban.

Központi szétküldés: **KÖLCSEY Z. LAJOS** Budapest,
 VIII. ker., Rökk Szilárd-utca 27. sz.

80 fillér beküldése mellett (levélbélyegben is) postán bérmentve megküldetik.

HOHENBÜGLER FERENCZNÉ

nagyvendéglője

BUDAPEST, VII., Aréna-ut 58/a.

Athléták és színészek találkozóhelye.

Kitünő izletes magyar konyha. — Mérsékelt árak.
 Kitünő magyar borok. — Kőbányai Dréher-féle sör.

Egyleteknek megfelelő mellékhelyiségek.

Bor házhoz küldve 5 litertől kezdve :

Kitünő asztali fehér literenként 35 kr.
 Kitünő nehéz vörösbor..... > 45 kr.